

DET RÆDIKØLE LIV

baptlist.dk

/tema

NR 5 | FORÅR 2007 | 154. ÅRGANG

ISSN 1603-1954

Abonnement

Temabladet er en del af det gældende abonnement for hhv. baptist.dk for BaptistKirken og Magasinet for DDM. Særskilt abonnement koster kr. 125,- pr. år. Henvendelse til BaptistKirkens sekretariat (se oplysninger nedenfor)

Ekspedition og adresseændringer Det Danske Missionsforbund

John Thomsen, Helledievej 13
Nr. Lyngby, 9480 Løkken
Tlf. 98 99 66 68
eksp.magasinet@mail.dk

Ekspedition og adresseændringer BaptistKirken

BaptistKirkens Sekretariat
Lærdalsgade 7, st.tv.
2300 København S
Tlf. 32 59 07 08 | fax 32 59 01 33
sekretariat@baptistkirken.dk
www.baptistkirken.dk
Giro 902-6045
Telefontid: Mandag-fredag 10-15

Sekretær Gitte Elleby Jørgensen,
Tlf. direkte 32 34 05 33

Generalsekretær Jan Kornholt,
Tlf. direkte 32 34 05 30 | 21 49 44 12
jan@kornholt.dk

Missionsforbundets sekretariat

Rosenlunden 17, 5000 Odense C
Tlf.: 66 14 83 31. Fax: 66 14 83 00
Nordea: Regnr.2374 kontonr. 0370 110700
ddm@email.dk
www.missionsforbundet.dk

Missionsforstander Peter Götz
Hyacintvej 6, 3060 Espergærde
Tlf. 49 17 04 16
missionsforstander@missionsforbundet.dk

Formand Bent Fodgaard
Møllevej 67, 7700 Thisted
Tlf.: 97 93 30 57
formand@missionsforbundet.dk

Grafisk design

Giraffe | mail@giraffe.dk

Oplag og tryk

2.225 hos HANDY PRINT, Skive

baptist.dk / tema MAGASINET

Dette temablad udgives i samarbejde mellem Baptistkirken i Danmark og Det Danske Missionsforbund. Temabladet udkommer fire gange om året. Artikler og indlæg udtrykker ikke nødvendigvis BaptistKirkens eller DDMs teologiske grundlag.

Ansvarshavende

DDMs Forbundsraad
v/ Bent Fodgaard, Møllevej 67, 7700 Thisted
Tlf. 97 93 30 57 / formand@missionsforbundet.dk

BaptistKirkens kommunikationsudvalg
v/ Lone Møller-Hansen, Østergade 48, 3700 Rønne,
Tlf. 56 95 10 15

Redaktion

Stine Larsen,
Enghavevej 3, 3200 Helsinge
Tlf. 48 79 39 48 / 26 16 06 72
ane_christine@larsen.mail.dk

Lone Møller-Hansen
Jeanette Munksbøl
Thomas Willer
Per Hansen

E-mail

redaktion@ddm-magasinet.dk

Faste medarbejdere

Peter Götz
Gunn Bjørsted
Ruben Mortensen
Tomas Lindholm

Fotos: Privatfotos, samt forfatterne
Illustration side 12-13: Jeanette Munksbøl

Ord som ikke efterfølges af handling, er uvæsentlige.

Che Guevarra

DET RADIKALE LIV

Leder af Jeanette Munksbøl, TEMA-redaktionen

Det er sent torsdag aften. Jeg hænger lidt oppe, zapper lidt rundt – heldigvis har vi kun tre tilgængelige tv-kanaler her i huset, så det er hurtigt overset. Samtidig repeterer jeg lige for mig selv de alt for ofte og alt for sande ord fra Paulus: "Det gode, som jeg gerne vil, det gør jeg ikke; det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg." Lige i situationen betyder det egentlig bare at jeg, i stedet for at gøre alvor af min beslutning om at skrive leder til TEMA-bladet om det radikale liv, har valgt den radikale overspringshandling som hedder GLONING – og vel at mærke ikke den konstruktive slags, hvor man ved at sidde uforstyrret og bare kigge gennem øjnene ud i luften kan opnå megen inspiration og ny indsigt, men den mere flugtbaserede *der-var-noget-jeg-skulle-og-nu-prøver-jeg-at-glemme-hvad-det-var* agtige.

Øverst i hjernen undskylder jeg mig med, at jeg simpelthen bare er for træt til at tænke flere tanker i dag. Nederst i hjertet ved jeg godt, at det egentlig handler om, at temaet er både udfordrende og pågående. At det kræver af mig, at jeg tager stilling til den måde, jeg har indrettet mig på i tilværelsen, og at det tvinger mig til at tænke over det, jeg godt ved, men ofte fortrænger: at der stadig er langt fra bevidsthed til handling, fra ord til livsstil, i mit liv.

Een ting er at erkende at det halter; men derfra og til at skrive om det!

Så hellere glo lidt længere.

Det ser harmløst ud: DR2, Egeskov Slot,

ild i kaminen, tæt-på interview med en af dansk erhvervslivs få kvindelige topchefer. Jeg gaber lidt og tager en vingummi mere. Nydelig dame, diskret, korrekt og konservativt klædt, på den eksklusive måde. Samtalen er lige præcis interessant nok til at holde mig vågen, uden dog at pirke syndeligt til min så småt henslumrende tankevirksomhed. Yderst behageligt – og stærkt vanedannende. Jeg tager en pude mere bag nakken og glæder mig over, at det snart er for sent til at skrive leder om noget som helst.

Så springer bomben.

I min dvaleagtige tilstand har jeg misset spørgsmålet, men SVARET floffer ud af skærmen som en airbag ved et sammenstød, – og kaster mig hovedkuls tilbage til den leder, jeg er flygtet fra.

Som svar på et eller andet i retning af, hvordan hun dog får livet til at hænge sammen, åbner erhvervsikonen munden, og ud kommer – tro mig – et citat af anarkisten, oprørslederen og samfundsomvælteren Che Guevarra: "ORD SOM IKKE EFTERFØLGES AF HANDLING ER LIGEGYLDIGE."

Om Che Guevarra fik læst evangeliet ved jeg ikke; men citatet sammenfatter i alt fald hele grundtonen i Jesu liv og undervisning. Jesu lære handler mere om at bringe livet i overensstemmelse med det, han viser os, end om – ja, læresætninger. "Ordet blev kød og tog bolig i blandt os..." står der om ham. Gud fik med andre ord krop og kom nær, i skikkelse af Kristus. "Komme dit rige", beder vi. Guds rige får krop og kommer nær igennem dén, som tror og hand-

ler. Dén, som gennem sit eget liv og sine konkrete handlinger, lader Gudsriget, det radikaleste af alle riger, komme til syne i verden.

Når nobelpristager Muhammad Yunus igennem Grameen Bank finansierer mikrolån til verdens fattige, når Max Havelaar sørger for at kaffebønderne får deres Fair Trade, når en David Newbank bringer hjælp og trøst ind i Burmas jungle, når..., når..., når...

Men det er jo også ude i den store verden...

På redaktionen besluttede vi at finde eksempler på, hvordan det radikale liv mon leves i Danmark i 2007. Efter lidt søgen fandt vi en række mennesker, som på hver deres område og med hver deres personlighed og temperament, har taget nogle radikale valg, og lever det ud, som de tror på. Samtidig har vi på side 12-13 og 18-19 forsøgt os med et par kommentarer til noget af det, som vi tror er med til at begrænse muligheden for at ord bliver til handling.

For mig er det blevet et kald og en inspiration.

Et kald til at overveje mit liv – og en inspiration til ikke at overveje det for længe. Tro uden gerninger er død; og vice versa.

Go' fornøjelse!

Fader for de faderløse

”

- Det vokser i mig for øjeblikket: At jeg må være fader for de faderløse

Af Per Hansen, TEMA-redaktionen

PÅ DØREN TIL KANTORET HANG
PLAKATER FOR REINHARD
BONNKES GIGANTISKE
TELT-KAMPAGNER I AFRIKA.

“Mission Crusade – We will reach millions!”-agtige flammende overskrifter var drivkraften og inspirationen bag Mikael Skaks liv og hverdag som almindelig frikirkepræst på Midtsjælland.

Mikael har altid været præst af evangelisttypen. Besjælet af lyst til at se mennesker i tusindvis omvende sig til Gud.

Men han blev desillusioneret, frustreret og løb sur i den daglige trummerum. I første omgang førte det til oprettelsen af virksomheden, Mi-Su Kommunikation, hvor Mikael forsøgte at nå utilpassede unge i lokalområdet.

Mikael siger: ”Jeg startede simpelthen i det små. Og formulerede et idégrundlag som ikke ser specielt kristent ud, men rummer essensen af Guds formål med mennesker.”

“Vi tror, at der eksisterer en mulighed for,

Projekt Jabes er et § 49,2-opholdsted for unge mellem 13 og 18 år. Mikael Skak er daglig leder og initiativtager til projektet der foreløbigt omfatter to opholdssteder. et tredje er på vej. De ligger alle på Midtsjælland.

at det enkelte menneske kan føle sig værdsat og værdifuld - i hjemmet, i hverdagen og på arbejdsmarkedet”, siger Mi-Su Kommunikation på sin hjemmeside.

”Den første dreng som jeg mødte på gaden og involverede mig i, førte til et samarbejde med kommunen, og derefter tog det ene ord det andet. I dag har vi hjem nr. 3 på vej for unge der er opgivet af forældre, skole og samfundet.”

PROJEKT JABES BLIVERTIL

I stedet for at nå tusinder med evangeliet, gik det op for Mikael at det var ét menneske ad gangen han skulle involvere sig i. Og ikke bare involvere sig, men dele sit liv med.

”Da jeg kom til Skovbo for 15 år siden troede jeg at jeg skulle plante menighed, og i løbet af nogle få år skulle vi være 100 medlemmer, så 400 efter 10 år, osv. I dag er vi stadig 40 i menigheden! Men vores kontaktflade er hele byen. Alle er klar over hvad vi er i gang med, og følger med i vores resultater.”

I løbet af meget kort tid havde Mikael kontakt med 17 kommuner der ønskede hjælp til utilpassede unge, fortrinsvis drenge.

”Det var i tiden lige efter at Tvindimperiet faldt fra hinanden og kommunerne manglede i udstrakt grad muligheder for at placere disse drenge”, fortæller Mikael Skak.

I forbindelse med et præsteseminar i Apostolsk Kirke stiftede Mikael bekendtskab med bogen “Jabes bøn”, en bestseller ud

over hele verden for et par år siden. En af præsterne var meget begejstret for tankerne omkring denne bøn, som Jabes beder i første Krønikebog, kapitel 4, vers 10: “Gid du vil velsigne mig og gøre mit område stort, gid din hånd må være med mig, og du vil fri mig fra ulykke, så jeg ikke lider smerte. Og Gud gav ham, hvad han bad om.”

Mikaels første reaktion var negativ; det sædvanlige amerikanske pjat om mig selv, mig selv og mig selv. Men en aften nogle uger senere gik det op for ham, at denne bøn og tankegangen bagved også kunne anvendes uselvvisk. Og Mikael begyndte at bede denne bøn, ikke for egen vinding, lykke eller et smertefrit livs skyld, men for de mange unge, han havde kontakt med.

”I mit mangeårige arbejde med børn og unge har jeg mødt mange unge der har oplevet smerte og har sukket efter hjælp; “Gid der var nogen... der ville hjælpe mig”. Det var der ikke mange, heller ikke i behandlingssystemet, der ville, og derfor valgte jeg at påbegynde opbygningen af “Projekt Jabes”. Det skulle være Guds svar på de unges “Jabes-bøn”.

”Jeg købte domænet “Jabes.dk” og gik til Roskilde Amt og sagde: “Hvad kan I bruge mig til?”. Jeg besluttede mig for at jeg ikke ville eje noget, kun modtage løn for mit arbejde. Og som sagt begyndte det med en dreng, og siden er mit område blevet større og større, og jeg ser resultater som ingen ville have troet. Nu er de første beboere på Projekt Jabes sluset ud i lokal-

”

- Er der én ting vi som vi kristne lærer af at arbejde med børn og unge i den kategori som beboerne på Jabes, så er det ydmyghed.

samfundet, og det er fantastisk, at møde en ung mand, der allerede som 15-årig havde flere voldelige knivoverfald bag sig, bag disken i den lokale tøjbutik, eller som pædagogmedhjælper en i daginstitution...”

GUDS FORVALTNINGS-PRINCIPPER

”Bag Projekt Jabes ligger grundlæggende en forvaltning efter Guds principper”, siger Mikael Skak.

Der er fart på Mikael Skak. Han drømte om at nå tusinder med evangeliet, men når nu de uopnåelige unge - en ad gangen...

Projekt Jabes er baseret på et kristent, socialt værdigrundlag, hvor også de fleste medarbejdere har udgangspunktet for deres pædagogiske praksis. Jabes tilbyder de unge hvad de selv kalder OBUA:

- Ophold:** Godkendt opholdssted i gode rammer
- Behandling:** Medicinsk, psykologisk og terapeutisk
- Undervisning:** Hvad skal der til?
- Aktiviteter:** Målrettet mod den enkelte unges interesser

I hvert Jabes-hjem bor et værtspar som er med til at give stedet en familiær ramme.

”Vi vil ikke være større end at alle der bor sammen kan køre i samme bil. Det er vigtigt for os at de unge får en oplevelse af at

være en del af en familie. Målgruppen er unge mellem 12 og 17 år. Og metoden er tillidsfuldt samvær.”

Mikael forklarer: ”Vi har erfaret og tror på, at det er muligt at trænge ind til kernen af den unges problemer igennem tillidsfuldt samvær. Ærlige udmeldinger! Rollemodelarbejde – vi lever og gør selv, det vi forventer af den unge.”

Under et ophold på Jabes arbejdes der på en daglig succesoplevelse – stor eller lille. Opholdet bliver synliggjort og dokumenteret gennem digitale billeder og video-produktioner. En af betingelserne for at være beboer er et ønske om at komme videre med sit liv, og selv være medarbejder på det fremtidige liv.

MEDARBEJDERNE

”Der er mange opholdssteder, der gør det godt”, siger Mikael. ”Det, der adskiller Jabes fra de fleste, er vores arbejde med at være autentiske forbilleder. Og det er et hårdt job for medarbejderne”.

Medarbejderne falder i tre kategorier:

- A: Uddannede fagpersoner (lærere, pædagoger og terapeuter)
- B: Kvalificerede personer indenfor området (sejls, friluftsliv, sport)
- C: Unge under 21 år med

kvalifikationer til at arbejde med målgruppen.

”Og stakkels den medarbejder der ”faker” overfor unge mellem 13 og 18 år. Man bliver afsløret i løbet af et splitsekund”, siger Mikael smilende. ”Så der er mange medarbejdere der må gå den tunge gang og sige undskyld”.

Alle Jabes-ansatte er underlagt supervision, dels af Mikael, der fungerer som daglig leder af arbejdet, og dels af professionelle psykologer. Og de er ofte ikke kristne.

Men som Mikael slutter af med: - Er der én ting, vi som kristne lærer af at arbejde med børn og unge i den kategori som beboerne på Jabes, så er det ydmyghed. Og man lærer at tage imod hjælp fra dem der har kompetancen.

Girltalk.dk

– en anden slags fællesskab

Af Thomas Willer, TEMA-redaktionen

“...MENNESKER ØNSKER IKKE BARE AT LEVE FOR AT DØ, MEN VI MENNESKER BERIGER VORES EGEN TILVÆRELSE VED AT UDRETTE NOGET SOM GØR EN FORSKEL I VORES OG ANDRES DAGLIGDAG.

Og det er netop hvad vi (ungdomsproblemer.dk) giver unge mulighed for, at udfordre dem selv, gennem vores arbejde...”

Sådan står der at læse inde på ungdomsproblemer.dk’s hjemmeside. Ungdomsproblemer.dk er en virksomhed, men det er en helt speciel virksomhed, for det er et fællesskab af mennesker, som brænder for at gøre en forskel i unge menneskers liv – sådan beskriver de i hvert fald sig selv.

Stifteren af Ungdomsproblemer.dk er Søren Lyngge. Hans kone Anna Lyngge var med i ungdomsproblemer.dk fra starten, men har siden startet sit eget projekt – girltalk.dk

For halvandet år siden vandt girltalk.dk EU-prisen for det bedste frivillige sociale projekt i Europa 2005.

Girltalk.dk er et chatforum eller et fællesskab på internettet, hvor man ønsker at hjælpe og opbygge hinanden. Girltalk.dk beskriver sig selv på følgende måde: “...Vi ønsker, at de råd, der bliver givet, både på chatten og i åbent forum er med til at hjælpe ud af problemer og ikke fastholde. Vi mener, vi kan gøre en forskel i hinandens

liv, hvis vi bruger tid på hinanden, lytter og deler erfaringer...”

Girltalk.dk og ungdomsproblemer.dk forsøger på hver deres måde at connecte med unge og skabe et trygt og autentisk fællesskab for unge.

Derfor tog jeg telefonen og ringede til Anna Lyngge, for at få en snak om deres oplevelse af fællesskab i arbejdet med marginaliserede unge.

Fortæl os først lidt om historien bag Ungdomsproblemer.dk

Det startede med at Søren tog rundt på mange skoler for at holde foredrag om unge, og om hvordan de kunne blive bedre til at træffe sunde valg.

Igennem foredragene fik Søren kontakt til SSP og en del kommuner. En dag ringede en af kommunerne og spurgte, om Søren og jeg havde lyst til at have nogle socialt udsatte teenagedrenge i pleje. Efter lidt overvejelse sprang vi ud i det, fordi vi gerne ville være med til at give drengene et trygt fællesskab og ønskede at drage omsorg for dem.

Ifølge Anna Lyngge søger mange unge et fællesskab, som de kan spejle sig i. Et fællesskab, som kan give mening og identitet. I et samfund som vores er det ifølge Anna vanskeligt at finde den ro og tryghed, som man som ung teenager behøver:

De unge har aldrig lært fællesskab, og de har fået at vide, at modgang er ens egen skyld. Man bærer selv ansvaret, hvis det

går galt. Derfor lukker de ned, når de møder modstand i livet, og tingene ikke går deres egen vej. De unge er bevidste om, at relationer har en stor betydning. Så du vil både finde unge, som har styr på relationerne, og unge som går rundt med problemerne alene og ikke rigtig har nogen at betro sig til...

Vi fungerer som en minifamilie, og i en familie må man jo respektere hinanden og indordne sig under hinanden, men naturligvis er der også kampe og udfordringer.

For mange vil det måske være ret grænseoverskridende at invitere nogle af de mere marginaliserede unge til at være en del af familien. Hvilke overvejelser havde I inden?

Vi har jo et stort ønske om at gøre en forskel i unges liv. Vi ønsker, at de selv skal blive i stand til at træffe nogle sunde valg for deres liv. Derfor var det på en eller anden måde naturligt for os at invitere dem til at bo med os. Det er jo også fantastisk opmuntrende for os, når man oplever, at de unge udvikler sig og gør fremskridt. Vi opdrager jo ikke med løftede pegefingre, men her oplever de et funktionelt fællesskab, hvor de kan være som de er, frem for de dysfunktionelle fællesskaber, som mange af dem har oplevet og været en del af. Det handler om at skabe gode og sunde vilkår for hinanden, og det er det hele værd, når man oplever unge, der ikke længere skærer i sig selv og fået deres selvværd igen. Vi siger altid, at her taler vi ikke om hinanden men til hinanden

Anna Lyngge 27 år
Gift med Søren og har Rebekka på 1,5 år
Snart BA i psykologi.
Har arbejdet frivilligt flere steder med tilknytning til unge
Har været kontaktperson (er stadig)
Skrevet bøger
Startede girltalk.dk i 2004

”

Vi har jo et stort ønske om at gøre en forskel i unges liv. Vi ønsker, at de selv skal blive i stand til at træffe nogle sunde valg for deres liv. Derfor var det på en eller anden måde naturligt for os at invitere dem til at bo med os. Det er jo også fantastisk opmuntrende for os, når man oplever, at de unge udvikler sig og gør fremskridt.

Hvad er de største udfordringer ved at invitere andre ind i familiefællesskabet?

Den største udfordring er nok at finde tid til Søren og mig alene. Det bliver vi nødt til at planlægge. Så vi tager væk for at bruge noget tid på hinanden. Men selvfølgelig er det jo også bare en generel udfordring at bo sammen med unge, men det tror jeg, det er for alle, der bor sammen med teenagere.

Hvordan oplever du girltalk.dk i forlængelse af den snak, vi lige har haft om fællesskab og familie?

I Girltalk.dk fortsætter vi jo sådan set bare det arbejde, vi allerede gør, hvor vi forsøger at skabe et meningsfyldt fællesskab for pigerne. Vi startede girltalk.dk fordi vi oplevede, at der var et behov for et sted på nettet, hvor pigerne kunne få lov at være sig selv. På girltalk.dk har pigerne mulighed for på en anonym måde at fortælle om de ting, som er svære, og som gør ondt, og vi har mulighed for at rådgive dem og give dem en retning i livet. Det er vigtigt, at de får lov til at opleve, at de bliver lyttet til og her er der folk, som accepterer dem. Selvom det er på nettet, så forsøger vi også her at skabe et fællesskab, som unge piger kan spejle sig.

Det er noget af det vigtigste ved fællesskab, at man i fællesskabet har nogle sunde værdier, man kan spejle sig i, så man kan komme af med alt det destruktive, og opnå en fælles identitet med de andre omkring nogle ting, som er vigtige og sunde.

I nærkontakt med døden

Glimt fra en besøgsvens kontakt med døende medmennesker.

”

Arbejdet som besøgsven minder mig om livets forgængelighed og gør mig bedre til at leve i nuet.

Af Runa Pihlmann Christensen, journalist

12 HOSPITALSSTUER.
12 SKÆBNER MED HVER SIN
LIVSHISTORIE.

Hver uge møder jeg ind på Bispebjerg Hospitals Palliative Medicinske Afdeling, hvor jeg er besøgsven for uhelbredeligt syge kræftpatienter. Ingen regner med at ende sine dage her, men de fleste forliger sig alligevel med tanken om, at livet er ved at rinde ud. Og med hjælp fra lægernes lindrende injektioner overgiver de deres afkræftede og syge legemer til den evige hvile. At banke på hos et fremmed menneske uden at vide, hvad der gemmer sig bag døren, fordrer en vis portion mod og ikke mindst situationsfornemmelse. Men at komme så tæt på et medmenneske i hans eller hendes allersidste fase af livet er både berigende og bedrøveligt. Her er nøgleordene nærvær, opmærksomhed og empati. I disse hospitalssenge fletter livet fingre med døden, og drømme om at besøge de syv verdensdele, finde kvinden i sit liv eller at få revet blomsterbedet i forhaven afløses ofte af ønsket om at forlade livet og få en ende på de ulidelige pinsler og daglige afskeder med familie og venner.

Samtidig får de små ting pludselig betydning: en solstråle i vindueskarmen, citronfromage efter aftensmaden eller yndlingsmelodien fra de gode, gamle dage. Og intet er mere livsbekræftende end at høre en 85-årig kvinde fortælle om sit livs kærlighed, de varme sommerdage i kolonihavehuset og glæden ved de første nylonstrømper under krigens tid. Men erkendelsen af at døden er ved at af-

**Runa Pihlmann
Christensen 29 år**

Gift med Tom
Uddannet journalist
Netværksgruppe-
leder i re:gen
Besøgsven på
Bispebjerg Hospital

løse livet, kan for nogle være ubærlig og umulig at forlige sig med. Og spørgsmål som "Hvorfor mig? Var livet ikke mere end det? Og hvordan går det mine børnebørn efter min død?" melder sig. Spørgsmål som er umulige for en udenforstående besøgsven at besvare. Men at være til stede, når patientens frustrationer melder sig, knuge en kroget hånd og give plads til smerten, kan være en trøst for den døende midt i al meningsløsheden.

Desuden kan mine ugentlige besøg hjælpe mig i mit daglige liv uden for hospitalets gange. At få døden under huden gør mig bevidst om livets forgængelighed, men er samtidig med til at lære mig at leve mere intenst. Når døren til den palliative afdeling smækker bag mig, hører jeg pludselig solsortens fløjten tydeligere, duften af nyslået græs har aldrig duftet bedre, og den høje varmeregning bliver så uendelig ligegyldig. Samtidig bliver jeg mere bevidst om mine personlige og åndelige relationer. Er der noget uafklaret, skal det gøres op – hellere i går end i dag. Alt kan være forbi i morgen. Derfor vil jeg leve i dette øjeblik!

Det handler om indre helbredelse

Henriette Haslund Gjerrild
44 år
Bor i Nexø på Bornholm
Med i ledelsen af Nexø Frikirke
siden starten for 10 år siden
Uddannet sygeplejerske
Nu familieplejer og forbeder
Mor til fire børn plus et plejebarn
Gift med Bjørn

Af Lone Møller-Hansen, TEMA-redaktionen

HENRIETTE ER ET RADIKALT MENNESKE. HUN BRÆNDTE UD SOM SYGEPLEJERSKE I 2002. NU HAR FAMILIEN ET BARN I PLEJE OG MENNESKER KOMMER TIL HENDES HJEM FOR AT BLIVE BEDT FOR.

Hendes håb er, at hun kan være med til at hjælpe folk til at forbedre deres relationer både til andre mennesker og til Gud. Forsoning er nøgleordet for vores indre helbredelse. Forsoning med, hvem vi selv er, vores fortid og med Gud.

"Jeg græd meget. Det tog halvandet år, men jeg følte aldrig, at jeg var uden Gud – for han havde forberedt mig. Kort før jeg blev 40 havde Herren talt meget klart til mig. "Du skal være i dit hjem og jeg skal være din arbejdsgiver." Jeg har aldrig før hørt Herren tale så tydeligt til mig. Det var som om jeg blev kastet op på et kors, rent fysisk. Men den oplevelse blev mit holdepunkt", fortæller Henriette.

Nu er hun igennem krisen, hendes liv har taget en radikal drejning, men hun skal stadig passe på sig selv.

Henriette havde været sygeplejerske siden 1987. Hun var tillidsmand, arbejdede i aftenvagten i hjemmeplejen, var leder i en ny menighed, mor til fire børn og i gang med en terapeutisk uddannelse. Hun ville gerne det hele og påtog sig skyld for alt muligt. Så sprang elastikken og der gik halvandet år, før hun kunne fungere normalt igen.

Hun gik i gang med familieplejeuddannelsen og tog samtidig en sorg- og kriseuddannelse. Og så begyndte Gud at sende mennesker til hendes hjem uden at hun

behøvede gøre noget for det.

"Jeg beder primært for kristne, som har brug for indre heling." Igennem otte år har et forbønsteam fra Californien aflagt et årligt besøg på Bornholm, og samtidig sendte Gud en missionær til Nexø. Henriette er blevet undervist både ved sin egen indre heling og ved at være med til at bede for mennesker på den helt specielle måde, som kaldes helbredende bøn. "Det er dybt meningsfuldt. Jeg ser mennesker rejse sig til det, de er kaldt til at være. Det er løn nok i sig selv," siger Henriette, som *aldrig* tager penge for terapien.

"Faktisk kan jeg kun overkomme at bede for to om ugen. Samtidig har jeg brug for, at der er nogen, der beder for mig. Og

bønnen foregår altid, mens børnene i er skole, så der er ingen bøn i skoleferierne." Henriette har i den seneste tid oplevet at bede for mennesker, som hun fornemmer vil overgå hende selv. "Men også det har Herren fortalt mig: 'Du kommer til at rejse mennesker op, som bliver langt stærkere end dig i denne tjeneste', fortæller hun. Visionen, som hun deler med kristne fra de fleste af frikirkerne på Bornholm, er at skabe et tværkirkeligt team på Bornholm, som tilbyder helbredende bøn i mere faste rammer. Faktisk har de en vision – at der skal være 70 forbedere på Bornholm. Visionen rækker langt ud over øen. "Vi skal være med til at opbygge Kristi legeme og både betjene tilrejsende og undervise an-

"Hun er radikal"

Kvinde – 37 år:

Jeg kom til Nexø med min familie og var meget alene og så mødte jeg Henriette gennem vores børn. Hun og Bjørn udviste et enormt overskud. Hun har altid tid. Jeg er selv rimelig flink, men ikke så længe ad gangen. De gjorde mig nysgerrig. Jeg kom fra en alternativ baggrund, hvor jeg bl.a. har søgt medier. I år 2000 blev jeg separeret og efter et halvt år i Jylland kom jeg tilbage, knust som en krystalvase. Jeg er samlet op ved bøn og droppede 100 pct. det alternative. Jeg ved, hvad det vil sige at leve uden Gud, derfor vælger jeg at lytte til, hvad han siger til mig.

Jeg kan blive helt flov over at bruge Henriettes tid, men jeg ved også, at jeg ikke længere må have lig i lasten. Derfor skal hun bede for mig 1-2 gange om året, og hver gang tager vi nye skridt.

Gud bruger Henriette på flere måder:

- 1) Hun møder mennesker med åbenhed og tolerance, også selvom de er "på kanten".
- 2) Man kan regne med hende. Hun er udholdende og man er helt tryk hos hende.
- 3) Hun taler ind i menneskers liv, men hun er blid, så man aldrig føler sig krænket.
- 4) Hun rusker op og siger det, der skal siges.

dre i helbredende bøn.”
Henriette vil gerne være et radikalt menneske på den måde, at hun følger Jesus, og han er radikal! ”Jeg er villig til at gøre hvad som helst, Herren fortæller, at jeg skal gøre. Hvis Han siger, at vi skal sælge vores hus og flytte, vil jeg være villig til det,

hvis det bliver bekræftet af min mand og mine børn.”

INDRE HELBREDELSE

Mange af os kæmper med ting, vi har oplevet i vores barndom eller ungdom. En kan kæmpe med en dyb følelse af ensomhed.

I gennem bøn beder de to forbedere – der er altid to forbedere – Jesus om at bringe et minde frem, hvor man følte sig ensom, måske var det far eller mor, som ikke kunne vise nærhed. Når man får dette minde frem, kan man som voksen udtrykke nogle følelser, som man ikke kunne som barn. Så handler det om at få tilgivet den eller dem, der har svigtet. Vores jordiske forældre forandrer sig altså ikke, men vi kan blive sat fri fra bitterhed, vrede, sorg eller skuffelse. I den helbredende bøn er ingen følelser forbudte. Det, der er afgørende, er at Jesus er med i forbønnen. Han bringer mindet frem og han gør noget ved det. Han går ind i situationen og det bliver et andet minde, man går ud af samtalen med. ”Selv forbønnen er ikke sandheden. Jesus Kristus er Sandheden og målet er altid at genoprette relationerne for et menneske. Det er hjertekirurgi.”, siger Henriette Haslund-Gjerrild.

”Hun viste mig Vejen, Sandheden og Livet”

Kvinde – 41 år

Jeg blev kristen for fire år siden. Inden da havde jeg aldrig kendt til Jesus. Jeg vidste, at sandheden måtte være et sted, men jeg har aldrig vidst, at det var så snublende nært, så jeg var i Sydøstasien i min søgen og har søgt hjælp i sten. Så tænkte jeg en dag:

”Hvorfor nøjes med sten, når jeg kan sætte fingeren direkte i ”power plug’en” . Nu er alle stenene smidt ud. Det er Henriettes skyld, at jeg har lært Jesus at kende. Hun dømmes aldrig personen, men tager afstand fra synden. Hun har Jesu holdning til det forkerte i vores liv. Vi er alle så bange for at stå alene, men Henriette er aldrig rygklappende, og heller aldrig fordømmende. Det er ikke altid rart lige i øjeblikket at være i hendes hænder, men hun præsenterer mig for Sandheden i mit liv og afslører, at Herren ved alt det, der er skjult for alle andre.

Fra en tegners bekendelser

Kort uddrag af en længere indre dialog, henover en langfredag i 2007

Jeg har fået en illustrationsopgave, nøje beskrevet, i alle detaljer. Piece of cake, tænker jeg; jeg mener, hvor svært ka' det være: her er indholdet, teksten og pointen – tegn det! Står op klokken fem for at gå i gang.

Så begynder det at gå galt! Li'som med lederen.

Min ene hjernehalvdel lukker ned.

- Det' dét der med det radikale liv igen. Det får ram på mig en gang til.

- **Pjåt! Hold nu op! Tegn nu bare! Deadlinen er overskredet!**

- Jamen hvem er det lige, jeg tror, at jeg er - eller nogen andre tror, at de er - siden vi mener, at ha' så meget at sige om, hvordan det er, det er, med det der radikale liv?

(JAN-TE-LOV! hører jeg allerede nogen råbe.

For mig er det mere noget med ikke at kaste med flasker, når man selv gror på et vintræ).

- **ARGHHH!!** Jeg kan ikke lave de her tegninger!

- **Jo du kan så!**

- Nej jeg kan ej!

- **Hvorfor ikke?**

- Det' da for strengt!

- **Overfor hvem?**

- Alle dem, der gør sig umage med det her liv! Alle dem, som tager ansvar, betaler, arbejder, kæmper – for verden og troen og kirken og naboen og alting.

Det ' for nemt!

- **Hvad mener du nu med det?**

- For nemt bare at sidde her i sit elfenbenstårn og lave satire og kritisere – som om jeg selv har styr på det!

- **TEGN NU!!!**

- **JAMEN JEG BRYDER MIG IKKE OM DET!!!!**

- **DU HAR EN DEADLINE – PÅ ET MIDTEROPSLAG – FORSTÅR DU DET? TA' DIG NU SAMMEN....!!**

- Jeg kan ikke...

- **Nå, men det skal du!**

Jamen, jeg er da nødt til at feje for min egen dør først...

- **Det må du gøre bagefter**

- **TEGN SÅ, DIN KLAPHAT!**

Ranis opskrift på vellykket integration: "Kys og krav"

Af Lone Møller-Hansen, TEMA-redaktionen

RANI HØRLYCK (44) KAN SE LIGE UD PÅ BØRNE, NÅR HUN SIDDER PÅ SIT KONTOR. NÅR HUN SKAL HAVE FRIKVARTER GÅR HUN EN TUR PÅ GANGENE ELLER I SKOLEGÅRDEN. DET ER BØRNE, DER GIVER HENDE ENERGI TIL DEN KAMP, HUN TAGER DAGLIGT.

En kamp mod dårlig omtale af hendes skole: "Ghettoskole", "Danmarks dårligste undervisere" på grund af skolens lave karaktergennemsnit, "forældrene kan man hverken tale med eller samarbejde med". Der er nok at kæmpe med for skolelederen for en af de få skoler i Danmark, hvor samtlige elever er tosprogede, Nordgårdskolen i Gellerup Planen i det vestlige Århus.

Rani er født i Indien og blev adopteret af en dansk mor i 1965. Det kan være en

fordel for hende ikke at være hvid, og også en fordel at være kvinde. Hun har f.eks. god kontakt til indvandrerkvinderne – mødrene til de børn, hun ønsker at skabe en fremtid for. Men hun kan også skære igennem i forhold til en højtråbende arabisk mand og fortælle ham, at han må gå hjem og komme tilbage, når han vil tale på hendes måde.

"Jeg har altid følt mig udvalgt, lige fra jeg kom væk fra børnehjemmet i Indien. Hele mit liv har jeg været privilegeret. Jeg er selv opdraget med kys og krav – forventninger og støtte og opbakning – og det er mit fundament, også i mit arbejde i dag". Rani blev skoleinspektør for Nordgårdskolen i august 2005. Hun var hovedpersonen i tre udsendelser på DR2 om sit første år som skoleinspektør. "Ildsjæl" blev hun betegnet som. Hun accepterer ikke bare, at de børn, der går på hendes skole,

ikke har nogen fremtid.

Omkring den manglende faglighed siger hun: "La' mig slå fast en gang for alle: Kritikken mod vores skole er urimelig og helt hen i vejret. Dagligt kæmper alle ansatte på Nordgårdskolen for at guide børnene igennem en jungle af lærdom. For at give dem selvtilid. For at udstyre dem med de rigtige redskaber til konfliktløsning. Vi har ikke brug for modspillere, der kun vil ud-råbe os til tabere og dårligere mennesker. Vi har brug for medspillere. Medspillere, der støtter og hjælper os, og som udviser respekt for vores daglige arbejde. Vi samler på gode oplevelser og soler os lidt i dem. Resten lader vi ligge."

Rani vækker respekt for sit sociale engagement: "Da jeg påtog mig lederskabet af Nordgårdskolen, vidste jeg, hvad jeg gik ind til. Mit direkte incitament for at have lagt billet ind på stillingen er, at jeg ønsker at gøre en forskel for disse børn og være med til give integrationsprocessen i Danmark et skub i den rigtige retning. Jeg kan godt høre, at det lyder banalt - og frelst - men jeg vil nødig gøre det kompliceret. Jeg oplever det som et tillidshverv - og en meget privilegeret opgave, som jeg hver dag gør mig umage for at gå ydmyg til og udvise stor respekt for."

Om sin drivkraft siger hun: "Mit udgangspunkt er altid, når jeg skal tage stilling: „Er dette til gavn for Nordgårdskolens børn?“ Hvis ikke, er beslutningen let at træffe." Rani fortæller om sin egen barndom: "Jeg er vokset op i et helt almindeligt hjem i

Som dansk folkeskole skal vi undervise i faget "Kristendom". Alene navnet kan give røde knopper - specielt i muslimske kredse. I og for sig er det fuldt forståeligt, men sagen er såmænd blot, at faget med lige så stor ret kunne have heddet "Læren om andre religioner". For det er sådan, det er. Vi forkynder ikke. Men vi går stærkt ind for at give vores elever mulighed for at få indsigt i danske traditioner og anskuelser.

”

”

Kærlighed og beslutsomhed

Ude hos os hvisker vi ikke ret meget. Et lille hvisk ville simpelthen forsvinde – uhørt og uberørt. Alting siges højt. Kraft bag stemmen. Inderlighed. Og det er nødvendigt at være tydelig, både i tale og stemmeføring. Konflikterne gribes i nakken af medarbejdere, der med kærlighed, beslutsomhed og engagement ikke overlader noget til tilfældigheder, men løser hårknuder og problemer med kys og med krav. For nok skal vi være faste og stå inde for de ting, vi siger, men vi må gøre det med omsorg og retfærdighed, så vi bevarer børnenes tillid.

Rani Hørlyck, skoleleder på Nordgårdskolen i Gellerup Planen

”

Integration er i det hele taget så meget og opstår ind i mellem helt af sig selv. Som nu den anden dag hvor en lærer glædesstrålende kommer ind og fortæller om integration på højeste niveau. Hun fortæller, at vores 4. classes drenge har fast svømmetid fredag morgen. Det samme har tilfældigvis et pensionisthold bestående af etniske danskere. Gennem en periode er der helt naturligt opstået en dejlig kontakt mellem vores drenge og pensionisterne - til stor glæde for alle.

Drengene har svært ved at vente på, at det bliver fredag, så de kan komme over til deres „nye venner“. Pensionisterne har med garanti fået nedbrudt eksisterende skræmmebilleder af Gellerup-drenge. For eksempel har vores drenge tilbudt at passe på pensionisternes biler, når de står på parkeringspladsen uden for

60'erne, hvor min mor var en af de første enlige adoptanter i Danmark. Jeg voksede op i Viby med min søster, der også er adoptivbarn fra Indien, min mormor og min mor. I vores familie har vi været i kirke ved højtidene - og ellers haft den kristne tro liggende „bag ved“ vores hverdag. Så kristendommen er mit afsæt.

Men det vil være en overdrivelse at sige, at jeg har en bestemt religiøs overbevisning.

Jeg tror derimod, at jeg har andre stærke overbevisninger og grundlæggende værdier med i bagagen, der er medvirkende til, at jeg trives i mit arbejde.

Jeg tror meget stammer fra den harmoniske opvækst/opdragelse, jeg har haft. Jeg mindes fx ikke nogensinde at have manglet noget - hverken materielt eller mentalt - uden vi på nogen måde var velhavende i vores lille familie - min mor var som sagt eneforsørger. Hun har altid haft et kæmpe overskud og engagement i det, hun har lavet.

En af mine værdier er at være god til at acceptere og erkende, at vi ikke alle nødvendigvis skal være enige om alting. Så længe den andens holdning ikke er diskriminerende eller grænseoverskridende er det i orden. Det er et faktum, et vilkår, og en del af ytringsfriheden og demokratiet.”

Om hun kan holde ud? ”Hvis jeg på et tidspunkt oplever, at jeg tvinges til at bruge for meget tid/energi på det forkerte, vil jeg sikkert tage imod ét af de spændende jobtilbud, jeg løbende får.

Men lige nu er jeg her - på Nordgårdskolen

- fordi jeg tror på, at jeg - og mine medarbejdere - hver dag gør noget vigtigt og betydningsfuldt for vores børn.”

Det tynder lidt ud i lærerstaben lige nu, men det får ikke Rani til at ryste på hånden. Tværtimod får hun en chance for at sammensætte en lærerstab med den rette indstilling: ”Jeg ynder at sige til mine nye medarbejdere, at de indenfor kort tid vil opleve, at de enten løber skrigende bort eller - også taber deres hjerte til disse børn.

I forhold til medarbejderne udtrykker jeg klare forventninger og krav - og mener dybest set, at det handler om to ting i forhold til at kunne arbejde hos os: „At kunne“ og „at ville“

a) At **kunne** betyder, at du skal have stærke kompetencer - såvel faglige som personlige. Som menneske skal du kende dit eget ståsted.

b) At **ville** betyder, at du skal udvise engagement og ikke mindst have lyst til at arbejde med lige netop disse børn og familier. At du har et syn, der går på, at du evner at se potentiale og resurser i eleverne, frem for at fokusere på begrænsninger og barrierer.

Ad a) Som skoleleder har jeg et stort ansvar for at understøtte og bakke op om medarbejderen

Ad b) Her er meget overladt til medarbejderen.”

Radikal forsoning?

Eller hvorfor er det at det ikke altid ser så godt ud...

Bo og Kirsten har været gift i 45 år. Ikke altid gode år, for 15 år siden havde Kirsten en affære med en arbejdskollega, men hun blev hos Bo. De har aldrig fået talt ud om det og nu er der gået så lang tid at det er alt for svært at tage hul på det emne.

Henrik har været gift med Ulla som han fik sønnen Mikkel med. Ulla og Henriks søster Helle er arbejdskollegaer og forholdet mellem Henrik og søsteren Helle er ikke godt. De ses kun når de mødes hos forældrene. Mikkel bor til daglig hos sin mor. Henrik er meget træt af Helles indblanding i skilsmissen og undgår helst enhver kontakt.

Jytte mødte Henrik gennem nogle venner da han stadig var gift med Ulla. De blev gift for 3 år siden. Hun mener Helle blander sig for meget i andres liv og at hun skaber unødige skænderier. Hun har ind imellem prøvet at tale med sin svigermor Kirsten om familien men hun oplever at hun bliver afvist. Til gengæld har hun det rigtig godt med Bo og de ender ofte med at diskutere politik til langt ud på aftenen.

Mikkel

Asta

Kirsten har i mange år været bindeled mellem sine børn Henrik og Helle. Hun må ofte lægge øre til Helles bebrejdelser hvorimod hun aldrig direkte har talt om skilsmissen med Henrik. Hun betragter det som en del af hans privatliv hun ikke har adgang til. I hendes samliv med Bo har de aldrig været gode til at tale med hinanden om de svære ting, det var nok det der udløste affæren med en arbejdskollega for 15 år siden. Børnebørnene betyder rigtig meget for hende. Hun har en fast aftale med tvillingerne hver tirsdag hvor de går til svømning. I øvrigt ligger svømmehallen ved siden af butikken hvor hendes eks-svigerdatter Jytte arbejder.

Bjarne er Kirstens søn som hun bragte med i ægteskabet med Bo. Bjarne har aldrig været gift men er for tiden sammen med Beate. Han har distanceret sig lidt fra familien pga. Henrik og Helles uenigheder.

Han er den eneste af børnene som kender til Kirstens affære. Han og svogeren Asger spiller golf sammen og er derfor dem i familien der ses oftest. Der er ingen grund til at bringe flere meninger og holdninger ind i familien, så den drøftes meget sjældent når de er sammen.

Beate har kendt i Bjarne i 1 år og har været med til 2-3 familiesammenkomster. Hun er vokset op i England og har derfor ikke så mange venner i Danmark. Hun har opgivet at forstå Helle og Jyttes gensidige bebrejdelser så det er faktisk børnene hun bruger mest tid sammen med til familiefesterne. Hun er den eneste der direkte har spurgt Bo hvorfor ingen af børnene arver firmaet. Hun fik ingen svar.

Asger har været gift med Helle i 9 år. Han arbejder som jurist og har ordnet meget af papirarbejdet i forbindelse med afviklingen af Bos firma. For 5 år siden var han sygemeldt i en lang periode pga. stress. Han forstår godt Helles vrede over skilsmissen, men blander sig helt udenom diskussioner i familien.

Helle er søster til Henrik og kollega med Henriks ekskone. Hun bryder sig ikke om Henriks kone, Jytte. Hun mener Jytte er medvirkende årsag til skilsmissen mellem Henrik og Ulla. Det var en skilsmisse som tog hårdt på Ulla. Helle og Jytte har for nogen år siden haft et meget voldsomt sammenstød, men med tiden har de øvet sig i at undgå familiære diskussioner. Helle er gift med Asger og sammen har de sønnen Frederik og tvillingerne Asta og Clara.

Frederik

Clara

Bo er ved at afhænde sin forretning gennem mange år. Der er ingen i familien der er interesseret i den, så den bliver solgt til anden side. Han er ked af at ingen af børnene har vist interesse for at overtage den. Han spekulerer en del over hvad han og Kirsten skal bruge deres tid på. De har det godt sammen synes han og han betragter Kirstens affære som et overstået kapitel han ikke længere vil spekulere over.

På billedet ses familien Hartzner på besøg hos seksårige Marine (fra Mission Østs projekt "En Sund Start") og hendes mor, som bor i den gamle stald i baggrunden

Gennem vores handlinger viser vi vores kærlighed

I takt med at verden bliver mindre, og vores viden om den bliver større, bliver grænserne for vores sociale ansvarlighed udvidet. Vi kender til mere nød, og vi må forholde os til mere nød. Jesu ord om, at vi altid vil have de fattige hos os, står meget klart for os i dag.

Af Kim Hartzner, læge og generalsekretær i hjælpeorganisationen Mission Øst – www.miseast.org

I Danmark er vi vant til et sikkerhedsnet strikket sammen af førtidspensioner, dagpenge, SU og bistandshjælp – for ikke at tale om organisationer, der kæmper for vores rettigheder og vores sygdomme.

Det kan godt være, at det af og til kniber med det personlige ansvar over for andre – men der er altid noget større, der er villig til at tale de svages sag.

Men hvad sker der de steder, hvor hverken staten eller de lokale myndigheder er i stand til at tage sig af dem, der har allermest brug for det?

Sådan er det i lande som Armenien og Nepal.

ANAHIT FRA ARMENIEN

17-årige Anahit har ikke hørt fra sin far i et helt år. Faderen rejste til Rusland for at søge arbejde og lod Anahit og hendes tre søskende være tilbage med deres mor i den fattige landsby Karakert i Armenien. I Karakert lever mange i forfaldne huse uden rent drikkevand og fungerende kloaksystemer. Her bor Anahit og hendes familie i onklens hus, mens han er i Rusland. I landsbyer som denne er det meget normalt, at mændene rejser til Rusland eller Tyskland for at finde arbejde, så de kan sende penge hjem til deres familie.

Anahits mor, Maretta Popojan, tjener, hvad der svarer til cirka 310 danske kroner om måneden, ved at malke køer. Udover Anahit har Maretta tre andre børn. Derfor får familien 320 kroner om måneden i børnepenge.

Familiens fem medlemmer lever af 630

kroner om måneden i et land, hvor flere fødevarer koster det samme som i andre europæiske lande som for eksempel Danmark.

De frygter for den dag, onklen vender hjem. Så bliver de nødt til at flytte tilbage til deres fuldstændig forfaldne lejlighed, som ikke har været i brug i seks år, og hvor gulvet er dækket af dynger af snavs, og gulvbrædderne er brækket op af naboer, der havde brug for træet til brænde.

De lokale myndigheder har hverken penge eller personale til at gøre noget ved problemerne. Ofte ved de slet ikke, hvor hårdt livet er ude i landsbyerne. De har ikke engang råd til at tage derud og opleve elendigheden med egne øjne.

PINTU FRA NEPAL

11-årige Pintu lå på gaden i Nepal og tiggede mad. Han var ekstremt svag og kunne næsten ikke bevæge sig. Siden hans mor døde af et slangebid, havde han været nødt til at klare sig selv.

En dag kom en præst gående hen ad gaden, hvor Pintu lå. Han så drengens nød og bragte ham til eternity børnehjemmet, som Mission Øst støtter.

17-årige Anahit har ikke hørt fra sin far i et helt år. Faderen rejste til Rusland for at søge arbejde og lod Anahit og hendes tre søskende være tilbage med deres mor i den fattige landsby Karakert i Armenien.

”

Hvis jeg dengang havde vidst, hvor meget vi ville opnå med hjælpearbejdet, er jeg ikke sikker på, at jeg havde turdet gå i gang med det. Det kan somme tider virke overvældende.

Hvis ikke Jesus havde lært os – og manden, der fandt Pintu – at vi skal elske og sørge for vores næste, ville Pintu ikke være i live i dag. Da han ankom til børnehjemmet, havde han ikke fået noget at spise i så lang tid, at han blev syg af den almindelige mad, de andre børn fik. I en hel måned måtte han have specialkost, indtil hans mave igen havde vænnet sig til normal føde.

Gad vide, hvor mange der, før den barmhjertige præst, var gået forbi den udhungerede og afkræftede dreng uden at give ham andet end støvet fra deres sko?

Jesus sagde: "Fortæl de gode nyheder", men han sagde også: "De fattige har I jo altid hos jer, og når I vil, kan I gøre godt mod dem."

Ja, han sagde endda i en lignelse: "Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig."

Vi har alle et ansvar over for vores næste og over for Gud om at tage os af hinanden.

AT ELSKE OG TJENE SIN NÆSTE

"Enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af." (Lukasevangeliet kapitel 12 vers 48)

I starten af halvfemserne rejste jeg rundt med min far i det sammenbrudte Sovjet,

og den nød jeg så, gjorde mig vred og bedrøvet. Men jeg mærkede samtidig, at der rejste sig en kampånd i mig. Jeg måtte og ville tage livtag med nøden, som lå lige foran mig.

Hvis jeg dengang havde vidst, hvor meget vi ville opnå med hjælpearbejdet, er jeg ikke sikker på, at jeg havde turdet gå i gang med det. Det kan somme tider virke overvældende.

Mission Øst begyndte med støtte fra behjertede danskere for 15 år siden at sende nødforsyninger som

mad, tøj, medicin og hospitalsudstyr til blandt andet østeuropæiske lande.

Men i Armenien fik vi på det tidspunkt pludselig øje på et helt andet problem end sult og syg-

dom.

Under sovjetregimet blev handicappede undertrykt og betragtet som mennesker af mindre værd. Den holdning er blevet givet videre fra generation til generation og præger stadig Armenien den dag i dag.

Ligesom præsten i Nepal ikke var i stand til at gå forbi Pintu på gaden, på samme måde var jeg og resten af Mission Øst ikke i stand til at ignorere de handicappedes desperate råb om hjælp. For budet om at elske og tjene sin næste er ligeså stort som at elske og tjene Gud. Jeg tror på, at gennem vores handlinger viser vi vores kærlighed til Ham.

På grund af holdningen til handicappede er børn med handicaps i årtier derfor blevet gemt af vejen derhjemme. I mange tilfælde skammer forældrene sig over børnene, og de frygter, at deres søn eller datter vil blive gjort til grin uden for hjemmets fire vægge.

Mange af dem vokser op uden venner, skolegang og chancen for at udvikle sig. Indtil vi besluttede os for at kæmpe for

11-årige Pintu lå på gaden i Nepal og tiggede mad. Han var ekstremt svag og kunne næsten ikke bevæge sig. Siden hans mor døde af et slangebids, havde han været nødt til at klare sig selv.

deres rettigheder, var der ingen, der følte, at de havde et ansvar over for de stakkels børn. Hverken staten eller de lokale myndigheder. Somme tider ikke engang forældrene.

DIN OG MIN GAVE

Jeg oplever, at vi hver især er blevet udstyret med nogle gaver fra Gud, som det er meningen, vi skal bruge i andres tjeneste. Det er vores ansvar at finde ud af, hvad der kan forventes af os.

For mig personligt har det betydet, at jeg opgav min uddannelse til kirurg for i stedet at kunne bruge al min tid på arbejdet i Mission Øst. Jeg følte meget stærkt, at jeg kunne gøre mere gavn for de svageste i verden end på en hospitalsgang i Danmark. Og det har været et privilegium at se, hvor mange der gennem deres støtte til Mission Øst har følt det samme.

Det får mig til at føle, at vi er sammen om at hjælpe.

I dag er vi repræsenteret i mange af de mest udsatte lande i Øst. I skrivende stund er jeg selv og min familie udstationeret i Armenien, hvor jeg har chancen for at være helt tæt på de mennesker, vi hjælper, og hvor jeg kan se med egne øjne, hvilken forskel, vi gør i deres liv.

TAG ET ANSVAR OG FORVENT ET RESULTAT

I dag har jeg gennem arbejdet oplevet, hvordan det er at være med til at ændre et helt lands love. Efter dansk forbillede har handicappede i Armenien i dag igennem en ny lov samme ret til at gå i skole som andre "normale" børn. Flere end 850 socialt ud-

satte og handicappede børn er i gang med at få lægehjælp og hjælp til at komme i skole. Vigtigst af alt er, at myndighederne og resten af befolkningen så småt er ved at få øjnene op for, at også de har et ansvar over for de svageste i samfundet.

Det er dét, jeg mener, når jeg siger, at udfaldet af arbejdet somme tider kan virke overvældende.

Det er min opfattelse, at det at tage et ansvar og hjælpe andre har resultater langt ud over det, vi lige nu kan se.

Jesus sagde: "Når du indbyder til frokost eller til middag, så undlad at indbyde dine venner, dine brødre, dine slægtninge eller dine rige naboer, for at de ikke skal indbyde dig igen og gøre gengæld. Nej, når du vil holde en fest, så indbyd fattige, vanføre, lamme og blinde. Da skal du være salig, for de har ikke noget at give dig til gengæld. Men det vil blive gengældt dig ved de retfærdiges opstandelse." (Lukasevangeliet kapitel 14 vers 12-14)

Fra Danmark kan nogle af os bidrage med vores tid og andre med midler der sikrer, at arbejdet kan gøres godt og effektivt. Men tilbage står, at vi sammen også kan give fred til dem, der er langt borte.

For Pintu i Nepal betyder din og min ansvarsfølelse, at han nu vokser op et trygt og kærligt sted, hvor han ikke behøver at gå sulten i seng.

Anahit får lægehjælp og psykologhjælp, så hun måske en dag kan arbejde som frisør eller fotograf, hvilket er hendes drøm.

Det er belønning nok i sig selv.

”

Jeg oplever, at vi hver især er blevet udstyret med nogle gaver fra Gud, som det er meningen, vi skal bruge i andres tjeneste. Det er vores ansvar at finde ud af, hvad der kan forventes af os.

For mig personligt har det betydet, at jeg opgav min uddannelse til kirurg for i stedet at kunne bruge al min tid på arbejdet i Mission Øst. Jeg følte meget stærkt, at jeg kunne gøre mere gavn for de svageste i verden end på en hospitalsgang i Danmark. Og det har været et privilegium at se, hvor mange der gennem deres støtte til Mission Øst har følt det samme.

Afsender
Baptistkirken i Danmark
Lærdalsgade 7, st.tv.
DK-2300 København S

RETURNERES VED VARIG ADRESSEÆNDRING

MAGASINPOST
46476

PARADOKS

VI ELSKER siger vi
mens vi dagligt
tillader løgnen
hadet og
misundelsen
at trives i
vort indre

VI TROR siger vi
mens mistro
mistillid
vanetænkning
og vantro
lever i vore
handling

VI LÆNGES siger vi
mens stilstand
opgivelse og
afvisning
råder i
vort liv

giv os kærlighed
i varme rene hjerter

giv os tro
som gør sin gerning og
lad længslen flytte vore grænser
mens vi lever...

Fra digtsamlingen PÅ JORDEN af Jeanette Munksbøl